

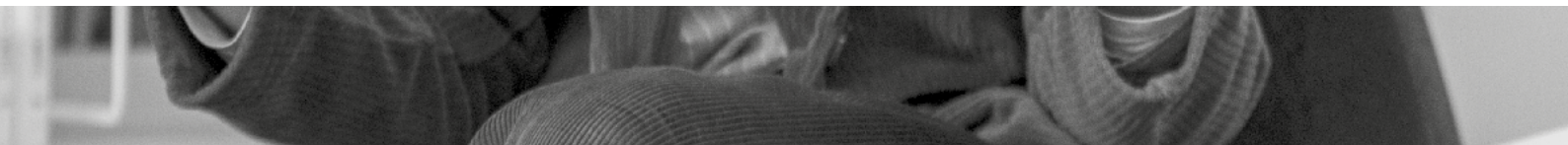
fòrum

Maria Sisternas

“Ha faltat el lideratge de la iniciativa pública per fixar els interessos reals del model territorial. Ara tenim una feinada”

Una conversa amb Jordi Sánchez

La centralitat de Barcelona i la seva influència en l'àrea metropolitana i a la resta del país, com a capital, han marcat l'urbanisme de les últimes dècades a Catalunya, juntament amb l'herència d'un model urbanístic pensat a partir de les necessitats dels promotors privats sense tenir en compte les necessitats reals dels municipis. Malgrat tot, Catalunya disposa d'una retícula de ciutats mitjanes en xarxa que, amb una bona política de transport públic, permetria garantir una bona distribució territorial per assegurar qualitat residencial, així com oportunitats econòmiques i laborals. En un context marcat pel canvi climàtic, la tendència al teletreball i la necessitat d'habitatge a preu assequible, la distribució territorial en xarxa cobra més sentit que mai. Dels reptes de l'equilibri territorial en parlem amb Maria Sisternas, urbanista i directora de l'INCASÒL i amb Jordi Sánchez, regidor d'urbanisme de Montcada i Reixac i vicepresident de l'AMB responsable de l'Àrea de Desenvolupament de Polítiques Urbanístiques.

Cati Morell > He volgut plantejar aquesta conversa a partir d'una estructura de tres blocs: un primer per tractar el cas de Barcelona i l'àrea metropolitana; un segon bloc sobre la perifèria i, finalment, el tema del canvi climàtic. Creieu que Barcelona actua com a gran metròpoli? Com influeix això en l'organització de la resta del país?

Jordi Sánchez > Tenim models de creixement de grans ciutats com Madrid o París, amb una macrocefàlia que fagocita els recursos i expulsa externalitats negatives. Resultat: «*la España vaciada*». El model català ha de ser totalment diferent. Hem de recuperar la visió de la Catalunya en xarxa. Reconeixent la capitalitat de Barcelona, evidentment, però també amb una xarxa del rerepaís molt connectada i molt vinculada. És important tenir present com es crea, com creix i com es modernitza Barcelona al llarg de la història: en xarxa i potenciant eixos de relacions com l'eix del Llobregat i el que vincula Granollers, Mataró, Vic, Ripoll... Aquesta xarxa nodal és el que hem d'enfortir, fugint de la dinàmica centre-perifèria que ens perjudica. Crec que hem de recuperar un concepte

una mica noucentista de la Catalunya ciutat i que les comarques o pobles tinguin el màxim de serveis. En definitiva, la Catalunya sencera.

Maria Sisternas > A més, ara hi ha tot un moviment que neix de la gent que no es pot permetre viure a Barcelona, però aquest no pot ser l'únic discurs vàlid de la perifèria. Ho seria si les ciutats les regulés el capital i no el projecte territorial. I aquí el que es troba a faltar o el que interessaria, més enllà de la qüestió dels preus, és plantejar quina és l'oferta diferencial de la suma de ciutats. Nosaltres som diferents dels estats anglosaxons que tenen perifèries molt desestructurades amb paquets de veïns tots iguals. I Catalunya, afortunadament, des dels romans, té eixos estructurats i policèntrics. Això potser fa 100 anys estava molt ben articulada a través de l'activitat econòmica i ciutats força equivalents, però el mercat ha tendit a concentrar-ho tot a Barcelona. Això té problemes no només per als ciutadans de municipis que han perdut població —com Cardona, que passa de 8.000 a 4.000 habitants quan tanca la indústria minera. El tema és com portem nova activitat en aquests llocs, i aquí hi

Sisternas > hi ha moltíssim recorregut per treballar en xarxa al voltant de les grans carreteres i, en el futur, a través del ferrocarril

ha moltíssim recorregut per treballar en xarxa al voltant de les grans carreteres i, en el futur, a través del ferrocarril.

Cati Morell > Creieu que això li interessa a Barcelona?

Jordi Sánchez > Sí, clar que li interessa... Barcelona pateix la gentrificació, l'excés de turisme, el cost de l'habitatge. Tot això s'ha de poder equilibrar. I Barcelona és la primera interessada. Des de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) estem redactant el Pla Director Urbanístic (PDU) que quan es concreti amb el Pla d'Ordenació Urbanística Metropolitana ha de substituir el famós Pla General Metropolità (PGM) de 1976, amb una visió descentralitzada, perifèrica, en xarxa. El PGM es va fer al final de la dictadura marcada per la barreja de neoliberalisme i corrupció, amb barraquisme, especulació, i construcció d'habitatge de mala qualitat. La riuada del 25 de setembre del 1962, amb més de 1.000 morts, no és fruit de la meteorologia. Aquest desastre és el resultat del caos i la corrupció franquista. I el PGM fa moltes coses bones, com endreçar els creixements, però s'ha de revisar

perquè està obsolet i ha tingut més de 1.600 modificacions de planejament, i perquè el context és molt diferent. El PGM endreça, però considera el sòl no urbanitzable com el pati de darrere on fer nous creixements. I avui dia hem de revisar aquest plantejament i basar-nos en una xarxa policèntrica amb noves centralitats, que treguin pressió a Barcelona, que protegeixin les zones verdes i els espais naturals com a infraestructures i contemplin les xarxes fluvials i la recàrrega d'aqüífers, que articuli el territori i les necessitats de creixement demogràfic i d'habitatge, i llocs de feina, i tot això s'ha de fer protegint els espais lliures. I tampoc no es pot fer reconvertint el sòl industrial en residencial, com ha passat al centre de Sabadell o de Terrassa, on unes operacions urbanístiques donen molt de rendiment a curt termini però no garanteixen llocs de treball a llarg termini. Per tant, s'ha d'estudiar el territori i buscar aquestes noves centralitats, aquestes avingudes metropolitanes —un dels conceptes que treballa el PDU—, on hi hagi mobilitat sostenible, transport públic vinculat al ferrocarril, on hi hagi aquesta intermodalitat, proximitat, una mixtura d'usos on conflueixin llocs on viure

amb qualitat i on treballar sense haver de desplaçar-se, fugint de la segregació pròpia del poblament dispers dels *sprawls* nord-americans.

Maria Sisternas > Tots sabem que la marca Barcelona és una marca molt potent i és un actiu per a Catalunya. I com es pot aprofitar això? Seria una gran cosa treballar en la solidaritat urbana, no? Si a un estranger li preguntem què hi ha més enllà de Barcelona, potser no ens sap situar Girona, Tarragona o Lleida al mapa però, el Tren d'Alta Velocitat ha estat un factor de competitivitat territorial brutal, perquè tan a prop està un resident de Vallvidrera respecte al Poblenou com un habitant de Girona. Aquest escurçament de distàncies gràcies al tren és un factor de competitivitat territorial fantàstic. Girona està a la mateixa distància de Madrid que de París, però el capital segueix apostant per Barcelona perquè a Barcelona tenim 1,7 milions d'habitants, —3,6 milions a l'àrea metropolitana— i, a Girona, 100.000. Si es pensa en la línia d'alta velocitat, és el gran actiu d'aquesta xarxa de ciutats alternatives i la centralitat que abans et podia donar Barcelona, també te la pot donar un altre entorn. Les ciutats

han de ser diverses i han d'oferir atractius diferents. I hem de pensar que, fins i tot, al llarg de la vida, anirem canviant d'habitatge, i la diversitat de ciutats pot donar resposta a aquest tipus de vida no tan estable com la que tenien els nostres avis, i que ja no tornarà.

Cati Morell > Quant al planejament d'aquest model en xarxa, quines eines tenim per fer-ho?

Maria Sisternas > A Catalunya tenim ciutats a la primera línia del litoral, connectades mitjançant el corredor mediterrani, i una xarxa de l'AP7 que va de punta a punta del país. Després es va fer l'Eix Transversal, que uneix Girona i Lleida, passant per Vic i Manresa. Amb aquest segon eix ja no cal passar per Barcelona per anar de Girona a Lleida. Aquesta segona corona està formada per un sistema de ciutats de 50.000 habitants. Per tant, tindríem una primera línia ferroviària, el corredor Mediterrani, una segona línia ferroviària superposada a l'Eix Transversal... I totes les carreteres perpendiculars. L'urbanista Nicolau Rubió i Tudurí, al 1932, ja dibuixa aquestes carreteres en la seva proposta de Pla Territorial General de Catalunya. I això ens dona la retícula que dèiem... La xarxa de transports de Catalunya, amb molt poc està dibuixada. Tota la ciutadania de Barcelona té la xarxa de metro al cap. Si poguéssim explicar el territori com si fossin parades de metro, tothom tindria clar que cadascuna d'aquestes interseccions de carretera, han de ser llocs que concentrin activitat econòmica, llocs de feina, oferta residencial, habitatge assequible i un entorn patrimonial interessant, perquè la gent valora molt tenir llocs amb caràcter i un entorn natural fantàstic. I això, jo estic convençudíssima que en el futur, potser nosaltres no ho veurem, però

Sánchez > El model en xarxa és el que històricament ha funcionat i el que s'ha de treballar per revertir aquest model radial

serà un factor de competitivitat del territori brutal si ho comparem, per exemple, amb els EUA o amb la Xina.

Cati Morell > Aleshores, l'única cosa que ens falta és resoldre el problema del transport públic?

Maria Sisternas > Alemanya, els Països Baixos o Suïssa tenen aquesta xarxa de ciutats connectades en tren, i són ciutats equivalents —Ginebra, Lugano, Zuric. No sabria dir quina és més important, perquè en el mapa mental totes estan connectades amb passos freqüents de tren i, per tant, hi ha una equivalència. El mateix passa als Països Baixos, on tens gent que viu a Amsterdam, treballa a Rotterdam, i té la família a Utrecht... Són el cas oposat de Londres o París, que són ciutats estat. Londres acumula el 80% del PIB del Regne Unit, i això és un problema perquè el centre de Londres és caríssim. Aquesta segregació és el que hem d'evitar.

Jordi Sánchez > Tot i que a Catalunya apostem per un model en xarxa, ens trobem que Barcelona té un pes que no té res a veure amb els casos dels Països Baixos o Suïssa, i crec que és important trobar aquest

equilibri. Històricament, Catalunya ja s'ha construït amb una Barcelona capital, però en xarxa... Aquí hi ha potencial, creativitat, diversitat de paisatge... Crec que Barcelona té un pes important dins de Catalunya i que Catalunya és el que és, també, perquè ha tingut una capital que ha exportat la idea de Catalunya.

Cati Morell > Creieu que tenen les mateixes oportunitats econòmiques o culturals aquells que estan ubicats a Barcelona o molt a prop de Barcelona i els que estan a la perifèria?

Jordi Sánchez > La llàstima és que per desenvolupar-te hakis de desplaçar-te a Barcelona. Però aquí també tenim un problema de diferències econòmiques i socials dintre de Barcelona, amb uns barris metropolitans amb alta vulnerabilitat social. Vuit de cada deu joves no s'emancipen abans dels 30 anys. L'estructura en xarxa i les polítiques públiques han de ser eines per revertir les tendències segregadores del mercat.

Cati Morell > I com ho fem perquè, per exemple, el transport públic deixi d'estar focalitzat a Barcelona com a centralitat?

Sisternas > Ha faltat el lideratge de la iniciativa pública per fixar els interessos reals del model territorial. Ara tenim una feinada

Jordi Sánchez > El model en xarxa és el que històricament ha funcionat i el que s'ha de treballar per revertir aquest model radial. A Montcada, on visc, tenim un barri que és Can Cuiàs, que està tocant a Ciutat Meridiana, a Torre Baró. Per venir al centre de Montcada has de baixar en metro a Torre Baró i agafar el tren a Montcada. Aquesta radialitat acaba sent kafkiana. Quan pensem en creixements futurs hem de canviar de paradigma, deixant de ser depredadors de territori, densificant, compactant, cohesionant, garantint serveis, equips, zones verdes i mobilitat sostenible, i no basant-ho tot en el transport privat.

Maria Sisternas > També hem de fer una mica de crítica als urbanistes, perquè, el territori s'ha desenvolupat a partir de la iniciativa privada. Hi ha una feinada de situar la iniciativa pública al capdavant, marcant on volem créixer, on fa falta realment... Hem de fer reserves de sòl públic per anticipar-nos i buscar socis privats per al codesenvolupament. El sector públic fa el planejament perquè ens estalviem que un altre propietari que té un camp de baixa

densitat hi faci 27 xalets escampats. Aquí, probablement, ha faltat el lideratge de la iniciativa pública per fixar els interessos reals del model territorial, però l'Institut Català del Sòl té grans reserves de sòl públic que són el gran actiu a desenvolupar en els propers anys... Molts d'aquests països que hem nomenat tenen el model territorial ben desenvolupat perquè la iniciativa pública ha anat davant.

Jordi Sánchez > Aprofitant que estem amb la directora de l'INCASÒL, també toca pensar en l'àmbit metropolità, en la ciutat construïda. Hem de fer una feina de reciclatge i de revisió. Cal protegir espais naturals... com Gallecs, el Pla de Reixac o l'entorn de la Colònia Güell... Hi ha polígons industrials obsolets o barris degradats que poden assumir nous creixements si els dotem de serveis; tenim infraestructures que ens trinxen el territori i que són espais amb un potencial que també hem d'aprofitar.

Maria Sisternas > Crec que hi ha dues coses: la propietat pública del sòl porta una inèrcia de molts anys, i es pensava que el problema de

l'habitatge social es resoldria amb polígons d'habitatge massiu; i l'urbanisme té mecanismes per permutar aquest sòl, canviar-lo de lloc, veure si podem transferir aquests drets d'edificabilitat a altres àmbits. És important posar la tècnica al servei d'aquest principi, per créixer de manera sostenible i fer que la iniciativa pública sempre vagi davant.

Cati Morell > I dins d'aquesta transformació de sòl, veieu possible la reconversió de sòl industrial poc desenvolupat o obsolet, en sòl urbà o, fins i tot, en sòl agrícola?

Maria Sisternas > Barcelona ha fet una cosa fantàstica que és el 22@, que era sòl industrial al qual li ha augmentat la densitat i li ha aportat nous usos i més habitatge. Per tant, s'ha de reconèixer que ho va fer molt bé.

Jordi Sánchez > A Montcada tenim deu polígons industrials i estem buscant aquesta mixtura d'usos, però és difícil perquè la pròpia normativa urbanística del PGM ens impedeix posar instal·lacions esportives als polígons industrials. El PDU que ha de substituir el PGM ja treballa

Sisternas > Hem de reconèixer que hi ha unes densitats lligades als caps de setmana que no les hem planificat. La gent se'n va a gaudir de l'espai natural i aquí sí que s'ha de pensar com es contribueix

en aquesta línia. Hem de fer que la transició entre residencial i industrial sigui més amable, amb models de planejament de tres dimensions, i que puguem tenir oficines, edificis residencials i indústria amb cobertes que produeixin energia solar. Volem que la gent pugui viure i treballar amb qualitat i, per tant, no sacrificar sòl industrial; modernitzar-lo, però no renunciar-hi.

Maria Sisternas > La clau de l'èxit del 22@ va ser que van saber llegir bé el mercat i els van demostrar als propietaris que era una oportunitat. Van afegir l'ús d'oficines i el residencial, i van inventar un mecanisme pel qual els propietaris cedien sòl per a zones verdes i habitatge assequible. I avui la gent que viu al Poblenou en gaudeix moltíssim. L'exemple del Poblenou o la Vila Olímpica expliquen que hem après a fer ciutat de manera diferent, reciclant sòl.

Jordi Sánchez > Aquesta mixtura d'usos i aquesta complexitat és molt pròpia de la ciutat mediterrània. I també et permet un equilibri entre els indicadors de llocs de treball localitzats i població resident en edat d'ocupació...

Cati Morell > Tots tenim integrat que per anar a Barcelona s'ha de pagar peatge. Seríeu partidaris de pagar per anar els caps de setmana al Pirineu, al Montseny o a les Terres de l'Ebre?

Maria Sisternas > El 23 de juny, els barcelonins emigren tots: 400.000 cotxes a les rondes de Barcelona. Tothom que té cotxe se'n va de la ciutat cap a la Cerdanya, cap a les Terres de l'Ebre... I el territori és diferent perquè hi ha hagut aquests fluxos de gent que surt de la ciutat i això s'ha de pensar perquè la cosa aquesta de la Barcelona que ha d'acumular serveis i equipaments perquè té molta densitat residencial, i els caps de setmana és a la inversa, i tots els barcelonins que tenen segona residència utilitzen els serveis d'aquestes ciutats. La cosa de la densitat ja no és estàtica: una cosa és on estàs empadronat, però la realitat és molt més interessant i la gent es mou molt més. Per tant, hem de reconèixer que hi ha unes densitats lligades als caps de setmana que no les hem planificat. La gent se'n va a gaudir de l'espai natural i aquí sí que s'ha de pensar com es contribueix, perquè l'externalitat de molts barce-

lonins a la Cerdanya els genera problemes d'accessibilitat a l'habitatge, per exemple. I s'ha d'afrontar.

Jordi Sánchez > Totalment d'acord, però crec que hem de fugir d'aquesta dicotomia i fer que la natura entri dintre la ciutat i que els serveis i les possibilitats de desenvolupament personal arribin a tot arreu. Tenim el potencial de Collserola o la Serralada de Marina, que han estat espais molt castigats i degradats. I li hem de donar la volta a això, preservar la plana agrícola del Vallès... Collserola potser ja és un exemple de sobreexplotació i dificultats de convivència entre excursionistes i ciclistes, i si em permetes també de senglars, però crec que hem de fugir d'aquesta especialització de la Barcelona que necessita la segona residència per tenir espais naturals.

Cati Morell > Creieu que la gent de Barcelona hauria de pagar als municipis per on passa la xarxa elèctrica que alimenta la ciutat o d'on prové l'aigua o, fins i tot, els municipis que conserven i gestionen una determinada massa forestal que garanteix oxigen o el contacte amb la natura? S'hauria de taxar això?

Jordi Sánchez > No ho veig a dia d'avui. Crec que ens hem de plantejar on hem d'ubicar la producció d'energia o el tractament dels residus i apostar per fer les coses diferents. Ja sé que és una quimera pensar que Barcelona pot ser autosuficient en producció energètica, però també crec que l'urbanisme ens ha de permetre avançar en aquests equilibris. Vull dir que si hem d'acceptar nous creixements, necessitem un model d'urbanisme i de tractament de residus més meta-

bòlic, on tot estigui més integrat i fugir d'aquesta especialització territorial que crec que castiga molts territoris. I soc conscient que en algun lloc s'han de gestionar els residus.

Maria Sisternas > A mi m'interessa més el concepte de pensar en la solidaritat a escala territorial que no en els peatges en el sentit literal.

Jordi Sánchez > Em ve al cap el tema de les zones verdes. El PGM dissenyava les zones verdes als municipis del voltant de Barcelona i hi ha molts ajuntaments metropolitans que estan hipotecats per culpa d'aquesta centrifugació de zones verdes, ja que els propietaris dels terrenys demanen l'expropiació i l'administració hi ha de fer front...

Maria Sisternas > Això té a veure amb una estructura de propietat molt privatitzada i amb molt poc sòl públic. En altres ciutats europees, les zones verdes, ja són públiques *de facto*.

Jordi Sánchez > Aquí hi ha hagut particulars que s'han dedicat a comprar-les per demanar-ne l'expro-

piació amb autèntiques operacions especulatives, ratllant la corrupció...

Cati Morell > Amb el confinament per la Covid-19 hi va haver gent de Barcelona que es van instal·lar en segones residències buscant qualitat de vida. Creieu que això pot alterar el model rural? És a dir, hi ha el perill de provocar un desequilibri en aquestes zones?

Jordi Sánchez > Segons com, és positiu que la gent pugui teletreballar i dinamitzar zones que, si no, s'abandonen. És positiu, perquè permetrà evitar el despoblament i avançar en aquesta idea de la Catalunya sencera, mentre no ens porti a un model de creixement dispers.

Maria Sisternas > Sí, hi estic d'acord. Per mi l'essència del municipi és l'escola. Si l'escola té criatures, això arrela una determinada població. També entenc que hi ha el problema de la falta d'equitat territorial... Per això sempre hem de poder garantir reserves d'habitatge públic, ja que això genera oportunitats d'activitat econòmica. Una altra cosa és diferenciar el que considerem rural i urbà. Per

als barcelonins tot el que no és Barcelona sembla que sigui rural i no és així perquè hi ha entorns urbans de 17.000, 20.000, 50.000, 100.000 habitants. I tan urbanita és l'habitant de Barcelona com el de qualsevol d'aquests nuclis. Per què interessa tant la pel·lícula *Alcarràs*? Perquè posa el focus en una cosa que tendim a no veure, que és el valor de la producció del sòl rural, quan el capitalisme ha donat molt més valor econòmic als terrenys urbans que als rurals. Aquí hi ha un repte enorme, que és com tornem a donar valor als terrenys rurals. No només els camps, també els boscos. Catalunya és farcida de boscos que tenen estrès hídric, que es poden incendiar en qualsevol moment. Com valoritzar la indústria de la fusta i consumir-la aquí en lloc de portar-la d'altres llocs?

Cati Morell > És el debat de l'autoabastiment... Us ho plantegeu això?

Jordi Sánchez > Sí, és clar... A Catalunya no queden boscos primigenis, i la realitat és que els boscos creixen perquè s'ha perdut la pagesia i la ramaderia extensiva, però s'ha de poder gestionar i recuperar el sector

Sisternas > D'aquí a quinze anys tindrem prou habitatge assequible com perquè els joves que ara creixen puguin emancipar-se? Malauradament, no

primari i evitar aquesta proliferació de segones residències. I la Generalitat està desclassificant sols a la Costa Brava i a l'Alt Pirineu, malgrat s'arriba tard, és el primer cop que es fa i és positiu.

Maria Sisternas > Soc optimista. Fins ara l'urbanisme es regia per defensar els drets dels propietaris. El PGM estava pensat per regular els aprofitaments, l'edificabilitat. Ara anem a una cosa molt més interessant: la primera pregunta que ens hem de fer davant d'un pla urbanístic és per què desenvolupem aquest sòl, i la resposta no pot ser que ens ho demana el propietari. D'entrada, hi ha un problema amb l'habitatge assequible. D'aquí a quinze anys tindrem prou habitatge assequible com perquè els joves que ara creixen puguin emancipar-se? Malauradament, no. Aquest parc d'habitatge públic s'haurà de construir. L'haurem de fer perquè no el tenim. Com ho podem fer? Com els podem fer perquè siguin rendibles? S'haurà de fer amb molta exquisidesa i tenir molt clar a quina necessitat està responant.

Cati Morell > A l'AMB s'està desenvolupant un pla d'habitatge públic. Cre-

ieu que aquest model és aplicable a aquestes ciutats mitjanes en xarxa?

Maria Sisternas > L'AMB ho fa a través de l'IMPSOL, i la Generalitat, a través de l'INCASÒL. La Generalitat també té sòl i serveis metropolitans i, per tant, construeix directament. La Generalitat està treballant en l'impuls de 10.000 pisos habitatges assequibles els propers anys. L'INCASÒL té gairebé 12.000 pisos en propietat de lloguer assequible en 175 municipis diferents i simultàniament es programen actuacions a diferents ciutats...

Jordi Sánchez > L'Àrea Metropolitana, està fent un pla molt ambiciós de política de rehabilitació d'habitatge que és important per millorar l'eficiència energètica d'aquests habitatges. I amb això s'està apostant molt fort per executar un programa de rehabilitació.

Cati Morell > Com creieu que pot contribuir aquest nou enfocament de l'habitatge públic respecte al canvi climàtic i la crisi energètica a l'hora de planificar el país.

Jordi Sánchez > S'ha de planificar tenint en compte aquesta nova

realitat. Per això, parlàvem d'aquest model territorial i també d'aquest model d'urbanisme diferent, compacte, sostenible, amb mixtura d'usos, que redueixi consums energètics i de mobilitat. El nou planejament ha de donar resposta a les noves necessitats. Hem de tenir llocs on viure i treballar amb qualitat, però hem de garantir no continuar sent depredadors d'espais naturals. A això donem resposta amb aquest planejament del PDU Metropolità que preveu incrementar la protecció d'espais lliures augmentant el sòl no urbanitzable del 48% al 52% del territori metropolità. I malgrat això donem resposta a les necessitats de creixement demogràfic i de llocs de treball.

Maria Sisternas > D'una banda, el que tothom té al cap és que allò que es transformi s'ha de fer amb la mínima petjada ecològica. Per tant, si has de transformar sòl agrícola, has de pensar molt bé a quants anys vista, quins usos hi posaràs i que realment això representi un estalvi de sòl. I l'altra, efectivament, és actuar sobre la ciutat consolidada. L'INCASÒL també treballa en la regeneració de nuclis urbans i ara estem

Sisternas > Hem d'adquirir i llogar aquests pisos perquè facin servei a les famílies vulnerables el més aviat possible. I s'ha de reivindicar el paper del món local

mirant d'adquirir finques a entitats bancàries. Hem d'adquirir i llogar aquests pisos perquè facin servei a les famílies vulnerables el més aviat possible. I s'ha de reivindicar el paper del món local. Els alcaldes i les alcaldesses estan fent una feina increïble buscant recursos, tramitant planejaments que no són fàcils, ajudant a urbanitzar allà on els costos d'urbanització no arriben, convencent l'activitat econòmica que se situï tots allà...

Jordi Sánchez > Benvinguts els debats, discussions i definicions d'àmbits i governança, però cal també que creem normativa, transformem i legislem, i que exercim les competències que tenim, per molt difuses, complexes, complicades que siguin. Per transformar, cal combinar la reflexió, el debat, el coneixement amb les polítiques públiques i la gestió de pressupostos.

Cati Morell > Amb la participació de la gent... És el que espereu de la ciutadania?

Maria Sisternas > Això també és radicalment optimista, però crec que la implicació de la ciutadania a l'hora de pensar com ha de ser la ciutat

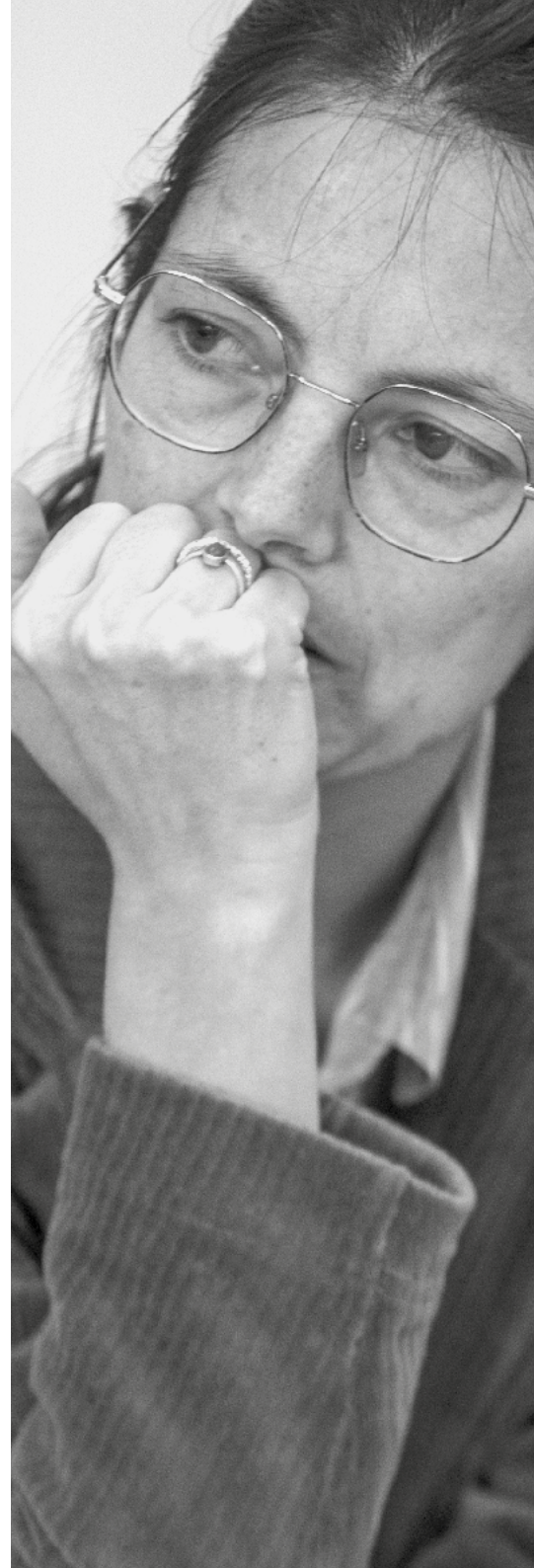
ens fa avançar moltíssim a tots. Ens força a treure el millor de nosaltres mateixos, i s'ha de reivindicar el paper del ciutadà que no té el coneixement tècnic, però té molt de criteri perquè és l'usuari final de la ciutat.

Jordi Sánchez > Històricament hi ha hagut una minoria de la població que ha entès molt d'urbanisme, que són els que tenien interessos econòmics en el desenvolupament de nous àmbits, com allò que dèiem dels especuladors que s'han dedicat a comprar zones verdes per demanar expropiacions. Quan aquest coneixement es democratitza i arriba a tothom, es poden canviar coses.

Maria Sisternas > Ara no necessitem exclusivament nous pisos lliures. Ara necessitem, sobretot, habitatges assequibles.

Cati Morell > Hi ha llocs amb grans bosses d'habitatge buit. Com expliques a la ciutadania que planifiqués més habitatge?

Jordi Sánchez > A vegades assumeixes responsabilitats de govern pensant que hi ha molts pisos buits amb els que resoldre el problema de la

Sánchez > Hi ha moltes ciutats globals amb una segregació intolerable... és una realitat creixent i hem d'evitar que es consolidi a casa nostra

manca d'habitatge i, després veus que el problema és complex i multifactorial. Evidentment, s'ha de treballar perquè els grans tenidors els posin al mercat, o millor, transformar l'estructura de la propietat de l'habitatge, però també garantir-ne l'oferta.

Maria Sisternas > Primer hem d'anar a buscar les entitats financeres que tenen pisos buits i adquirir-los. Això és essencial per treure famílies d'una situació de vulnerabilitat. Hi haurà un moment, però, que ja no en quedaran de pisos d'aquests. Quan s'hagin acabat aquests pisos, no serem capaços de generar aquest habitatge assequible que necessitem? Probablement, l'error és pensar que el mercat de l'habitatge s'autoregula, que no és cert, perquè Catalunya és un lloc molt desitjat. Ara el que toca és crear les condicions perquè hi hagi habitatge assequible per a una població molt concreta, que és la que no arriba a pagar els preus de mercat. I això requerirà una mica de transformació, pensar diferent.

Jordi Sánchez > I és important denunciar aquí que està tornant el fenomen del barraquisme. A vegades quan pensem en el barra-

quisme, pensem en un documental del Somorrostro amb la Carmen Amaya i en blanc i negre, i no són reminiscències d'aquell fenomen que hagin quedat amagades des del final del franquisme... Hi ha moltes ciutats globals amb una segregació intolerable... és una realitat creixent i hem d'evitar que es consolidi a casa nostra.

Maria Sisternas > I això no ens ho podem permetre. ■